

Sygn. akt IV Ka 6/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Urszula Gubernat

Sędziowie: SSO Jadwiga Żmudzka

SSR del. Agnieszka Anioł (spr.)

Protokolant: st. prot. Ewa Krzyk

przy udziale Zbigniewa Grzesika Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2015 roku, sprawy

M. S.

oskarżonego o przestępstwo z art.158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1kk

S. T.

oskarżonego o przestępstwo z art. 159 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

Z. B.

oskarżonego o przestępstwo z art.159 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

A. Z.

oskarżonego o przestępstwo z art. 159 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego Z. B. i obrońców oskarżonych M. S., A. Z. i S. T.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie z dnia 11 września 2014r. sygn. akt II K 262/13/P

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy i zwalnia wszystkich oskarżonych od zwrotu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Jadwiga Żmudzka SSO Urszula Gubernat SSR Agnieszka Anioł

Sygn. akt IV Ka 6/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11.09.2014 roku (sygn. akt II K 262/13/P) Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie:

1. oskarżonych M. S., S. T., Z. B. i A. Z. uznał za winnych tego, że w dniu 21.09.2012 roku osobami, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wzięli udział w bójce, w której poprzez kopanie i uderzanie pięściami, narazili ludzi na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym ponadto to S. T. i A. Z. używali niebezpiecznego przedmiotu w postaci pałki, uderzając nią, a Z. B. używał

niebezpiecznego przedmiotu w postaci siekiery, zadając nią ciosy i spowodował u M. S. obrażenia w postaci mnogich ran ciętych obu rąk oraz ran klutych podudzia i uda prawego i ramienia lewego, które spowodowały naruszenie narządów ciała M. S. na okres powyżej 7 dni, przy czym wszyscy oskarżeni działali publicznie, z oczywiście błędnego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie dla porządku prawnego, co stanowi przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w odniesieniu do M. S., przestępstwo z art. 159 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w odniesieniu do S. T. i A. Z. oraz przestępstwo z art. 159 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w odniesieniu do Z. B. i za czyn ten na mocy art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu M. S. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu S. T. i A. Z. karę po 1 roku pozbawienia wolności, a na mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 57 a § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu Z. B. karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

2. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. S. okres zatrzymania w sprawie w dniu 21.09.2012 roku, S. T. okres zatrzymania w sprawie w dniu 15.10.2012 roku, Z. B. okres zatrzymania w sprawie w dniach od 21.10.2012 roku do 22.10.2012 roku, A. Z. okres zatrzymania w sprawie w dniu 10.01.2013 roku,

3. na zasadzie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił oskarżonemu M. S. dowody rzeczowe w postaci bluzy zapinanej na zamek z kapturem w kolorze popielatym z napisem z przodu „ (...)”, spodni dresowych w kolorze popielatym z napisem (...), koszulki w krótkim rękawem w kolorze popielatym z wizerunkiem postaci na koniu, pary skarpet w kolorze czarnym z napisem (...) i pary butów sportowych w kolorze białym ze znakiem firmy (...) – opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/165/13 na k. 277 pod pozycją 5 – 9, oskarżonemu S. T. dowód rzeczowy w postaci klapka koloru czarnego – opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/165/13 na k. 277 pod pozycją 4, Z. B. dowody rzeczowe w postaci czapki typu kominiarka, telefonu komórkowego marki S. (...) -1050 oraz telefonu komórkowego marki S. (...) - (...), opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/165/13 na k. 277 pod pozycją 17 – 19, a przechowywanych w Magazynie Dodawów Rzeczowych Sądu,

4. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonych M. S. i A. Z., obrońca oskarżonego S. T. oraz osobistą apelacją oskarżony Z. B..

Obrońca oskarżonych M. S. i A. Z. zaskarżył ww. wyrok w stosunku do M. S. i A. Z. w całości na korzyść ww. oskarżonych i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. zaskarżonemu wyroki zarzucił obrazę przepisów postępowania:

- tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez ocenę dowodów w istocie dowolną oraz tłumaczenie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, czy wręcz stosowanie swoistych domniemań na ich niekorzyść, czego wynikiem są istotne błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegających na przyjęciu, że na zapisie z kamer monitoringu sprzed bloku przy ul. (...), osobami uwidocznionymi na nagraniu są oskarżeni M. S. oraz A. Z., przy czym jakość obrazu z nagrań z kamer w żaden sposób nie pozwala, wbrew twierdzeniom Sądu na stanowcze zidentyfikowanie osób biorących udział w zdarzeniu. Poza tym na przyjęciu, że zeznania świadków zdarzenia potwierdzają w całości ustalenia Sądu dotyczące przyjęcia, iż to oskarżeni brali udział w bójce, przy czym ze złożonych przez naocznych świadków K. W. oraz P. G. depozycji wynika jedynie, że zdarzenie miało miejsce, jednak nigdy nie wskazali oni, że osobami biorącymi w nim udział byli M. S. i A. Z..
- art. 7 k.p.k. poprzez oczywiście sprzeczną z zasadami wiedzy oraz doświadczenia życiowego ocenę istotnego dla czynu przypisanego oskarżonemu M. S. materiału dowodowego, której skutkiem było błędne ustalenie faktyczne, polegające na stanowczym przyjęciu, iż M. S., który brał udział w zdarzeniu przy ul. (...), a według niekwestionowanych w toku postępowania dowodach z dokumentów, w tym samym czasie musiał on przebywać na ul. (...) w K., gdzie został przyjęty na Szpitalny Oddział Ratunkowy,
- art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady obiektywizmu, wyrażającej się w wyraźnym dopasowywaniu rezultatów przeprowadzonego postępowania dowodowego oraz elementów ustalonego stanu faktycznego do

z góry przyjętego przez Sąd przekonania o winie A. Z., poprzez przyjęcie, iż osobą ujawnioną na nagraniu z monitoringu przy ul. (...) musiał być oskarżony, a świadczyć o tym miał zapis monitoringu ze Szpitalnego Oddziału Ratunkowego przy ul. (...), przy czym zapis ten ani raport (lista) osób przyjętych na SOR w dniu 21.09.2012 roku nie wskazuje na to, wbrew twierdzeniom Sądu, aby w tym dniu przebywać tam miał A. Z.,

- art. 424 § 1 pkt. 1 – 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez wadliwe, wewnętrznie sprzeczne oraz nieznajdujące oparcia w zebranych materiałach dowodowych uzasadnienie skarżonego wyroku, a w szczególności: brak wyjaśnienia, na jakiej podstawie Sąd przyjął w niniejszej sprawie, że oskarżony A. Z. używał podczas bójki niebezpiecznego narzędzia. Nadto wybiórczą, powierzchowną oraz pozbawioną obiektywizmu analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na dopasowywaniu rezultatów przeprowadzonego postępowania dowodowego do z góry przyjętego przez Sąd przekonania o winie oskarżonego A. Z., w szczególności, iż w świetle materiału dowodowego, którym dysponował Sąd brak jest danych uzasadniających przyjęcie, w stopniu granicznym z pewnością, iż przedmiot, którego w ocenie Sądu miał użyć oskarżony posiadał przymiot narzędzia niebezpiecznego.
- art. 199 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez oparcie się na dowodzie z zeznań świadka Ł. T., w części obejmującej zeznania, iż oskarżony M. S. oświadczył świadkowi, iż odniesione obrażenia powstały w związku z udziałem w bójce, podczas gdy złożone wobec lekarza udzielającego pomocy medycznej oświadczenia oskarżonego, dotyczące zarzucanego mu czynu nie mogą stanowić dowodu,

która to obraza miała oczywisty wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia, albowiem skutkowało stwierdzeniem, że oskarżeni dopuścili się zarzucanego im aktem oskarżenia czynu zabronionego, podczas gdy szczegółowa oraz wnikliwa analiza zebranego materiału dowodowego, przeprowadzona w kontekście wszystkich okoliczności sprawy, prowadzi do zupełnie odmiennych wniosków.

Nadto z najdalej idącej ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia ww. zarzutów – co do obu oskarżonych, obrońca na zasadzie art. 438 pkt. 1 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 25 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i brak rozważenia ze strony Sądu działania przez oskarżonych M. S. i A. Z. w warunkach obrony koniecznej, podjętej w związku z bezprawnym zamachem na ich życie i zdrowie, podczas gdy materiał dowodowy uzasadnia przyjęcie kwalifikacji prawnej zarzuczonych im czynów z uwzględnieniem art. 25 § 1 k.k., a co za tym idzie niesłuszne przypisanie oskarżonym odpowiedzialności za zarzucane im aktem oskarżenia czyny, tj. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w stosunku do M. S. oraz art. 159 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w stosunku do A. Z..

Konkludując obrońca oskarżonych M. S. i A. Z. wniósł o zamianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych M. S. oraz A. Z. od stawianych im zarzutów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Krakowa – Podgórze w Krakowie.

Obrońca oskarżonego S. T. zaskarżył powyższy wyrok w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia, co do kary orzeczonej wobec tego oskarżonego. Na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. zaskarżonemu w części wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej w stosunku do oskarżonego S. T. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, albowiem prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru uzasadnia orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania. W konsekwencji, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zawieszenie wykonania wymierzonej oskarżonemu S. T. kary pozbawienia wolności.

Oskarżony Z. B. zaskarżył ww. wyrok w części orzeczenia o karze. Wyrokowi zarzucił – na mocy art. 438 pkt. 4 k.p.k. rażącą surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności i wniósł o zmianę wyroku poprzez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności.

SĄD ODWOŁAWCZY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE

Rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest słuszne, natomiast podniesione zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Nie znajduje uzasadnienia zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., podniesiony przez Obrońcę oskarżonych M. S. i A. Z., która by miała polegać na dowolnej ocenie zebranych dowodów oraz tłumaczeniu niedających się usnąć wątpliwości na niekorzyść tych oskarżonych, a w konsekwencji przyjęcie przez Sąd Orzekający, iż ci oskarżeni dopuścili się czynów, które Sąd im przypisał, a co za tym idzie popełnienia przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, poprzez przyjęcie, że zapisy z kamer monitoringu sprzed bloku przy ul. (...) uwiadcniają tych oskarżonych, jak również na przyjęciu, że ten fakt potwierdzają zeznania świadków K. W. i P. G.. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość natomiast przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych, (wyrok SN z 20.02.1975r., II KR 355/74, OSNPG 1975, z. 9, poz. 84). Skarżący kwestionując ustalenia Sądu dotyczące realizacji przez oskarżonych zarzuconego im czynu nie wykazał skutecznie, jakich uchybień dopuścił się w ocenie zebranego materiału dowodowego Sąd I Instancji. W tym zakresie apelacja Obrońcy stanowi jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu bez wykazania, na czym miałyby polegać nieracjonalność tego stanowiska, czy sprzeczność z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy kontrola orzeczenia prowadzi do wniosku, iż w toku postępowania sądowego wnikliwie zostały zweryfikowane wszystkie okoliczności zarzuconego oskarżonym czynu. W uzasadnieniu wyroku Sąd I Instancji w sposób przekonujący wytłumaczył, w jakim zakresie zakwestionował wyjaśnienia oskarżonych i stanowisko to przekonująco i należyście uzasadnił. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd Orzekający oparł się na zapisach z monitoringu, a te utrwalone zapisy miał możliwość skonfrontować nie tylko w oparciu o zdjęcia sygnalizacyjne pochodzące z różnych okresów życia M. S. i A. Z., ale przede wszystkim miał możliwość skonfrontować bezpośrednio, bowiem z oskarżonymi, w tym z M. S. i A. Z., zetknął się podczas rozprawy, co też Sąd podniósł w uzasadnieniu. Skarżący nie wykazał natomiast, na czym miałyby polegać wadliwość Sądu w postrzeganiu wizerunku oskarżonych bezpośrednio stających przed Sądem w odniesieniu do zapisów monitoringu. Poza tym na fakt udziału w tej bójce A. Z. i M. S. wskazują następujące dowody. Wizerunek A. Z. został zarejestrowany przez kamery znajdujące się w oddziale ratunkowym szpitala przy ul. (...). Ubiór osoby tam widocznej, (krótkie spodenki, czarne buty, białe krótkie skarpetki) typ uczesania, postura, są tożsame z ubiorem osoby zarejestrowanej przez kamery zewnętrzne sprzed bloku przy ul. (...) w K. chwilę przed zdarzeniem, poruszającej się z towarzystwem M. S. oraz w czasie zdarzenia, /k. 88, 227, 228, 230/. Zapis monitoringu z SOR przy ul. (...) utrwalił obecność A. Z., który oczekiwał w poczekalni mając na sobie koszulkę ze śladami krwi w okolicy karku. Poza tym na ww. nagraniach widoczna jest twarz A. Z., który to wizerunek Sąd I Instancji skonfrontował w bezpośrednim kontakcie z tym oskarżonym. Z kolei wizerunek M. S. także został utrwalony przez kamery rejestrujące obraz przed blokiem przy ul. (...) w K.. Nadto ten oskarżony został zatrzymany w oddziale SOR wymienionego szpitala przez funkcjonariuszy policji, a policjanci zabezpieczyli jego odzież. Odzież zabezpieczona od oskarżonego M. S. została okazana świadkowi K. W., która nie miała żadnych wątpliwości, iż okazana jej bluza z napisem „(...)” z rysunkiem koloru ciemnego oraz spodnie dresowe koloru szarego należały do mężczyzny uczestniczącego w bójce, tj. mężczyzny, który leżał i był kopany przez trzech innych mężczyzn, a jak wynika to z pozostałych dowodów, to właśnie M. S. na etapie rozwoju tej bójki leżał na ziemi i był kopany przez trzech mężczyzn, /k. 54/. Faktem jest – co podnosił Skarżący - iż odzież ta jest typową odzieżą, tyle tylko, jak to już wyżej Sąd Odwoławczy sygnalizował, ta okazana odzież została zabezpieczona w konkretnym czasie od oskarżonego M. S., a w dodatku na bluzie tej ujawniono plamy zastygłej substancji koloru czerwonego i bordowego, natomiast na spodniach liczne plamy częściowo zastygłej substancji koloru czerwonego i bordowego, a także pęknięcia poprzeczne prawej nogawki w części przedniej nad kolanem, a jak wskazuje materiał dowodowy Z. B. atakował M. S. siekierą. Te wszystkie fakty ze sobą połączone zostały przez Sąd Orzekający prawidłowo ocenione, a dokona ich ocena prowadząca do wniosku, iż oskarżeni M. S. i A. Z. dopuścili się czynów, które Sąd im przypisał, pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Poza tym to właśnie ten ciąg dowodów doprowadził Sąd I Instancji do wniosków, które zostały ocenione prawidłowo, a nie – jak starał się to wykazać Skarżący – zeznania świadków K. W. i P. G.. Jak to podniósł Sąd I Instancji zeznania tych świadków były dowodem pomocnym dla czynienia ustaleń faktycznych, a nie dowodem

dominującym. W świetle powyższych okoliczności także nie znajduje uzasadnienia zarzut, iż skoro M. S. w dniu 21.09.2012 roku zgłosił się do Oddziału Ratunkowego szpitala przy ul. (...) w K. o godzinie 16.00, co zarejestrowały kamery monitoringu z tego miejsca, to nie mógł on brać udziału w bójce, w której udział Sąd mu przypisał, a której czas przebiegu został zobrazowany z kolei na zapisie z kamer rejestrujących obraz przed blokiem przy ul. (...), bowiem nie jest możliwe, by w tak krótkim czasie przemieścił się z miejsca zdarzenia do ww. szpitala. Jak to już wyżej podniesiono, ciąg powołanych przez Sąd Orzekający dowodów tworzy logiczną całość wskazującą na udział tego oskarżonego w przedmiotowej bójce. Nadto z zeznań złożonych przez świadka Z. J. w formie procesowej wynika, iż na zabezpieczonym nagraniu widnieje przesunięty zegar. Czas nagrania to około 15 minut do przodu w odniesieniu do czasu faktycznego, /k. 116/. Co za tym idzie w świetle tych wszystkich okoliczności nie znajduje oparcia twierdzenie Skarżącego, iż zegar na nagraniach przedstawionych przez tego świadka musiał być cofnięty do tyłu w stosunku do czasu rzeczywistego, z uwagi na zapisy notatki urzędowej zalegającej na stronie 17 akt sprawy. Zgodnie z treścią art. 174 k.p.k. dowodu z zeznań świadka nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek służbowych. Co za tym idzie zapisy zawarte w tym dokumencie, na które powołuje się Skarżący, nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Natomiast z zeznań Z. J. złożonych do protokołu przesłuchania wynika, iż czas ten przesunięty był o około 15 minut do przodu w stosunku do czasu rzeczywistego, co prowadzi do wniosku, iż ten element jest całkowicie kompatybilny w stosunku do zapisów odnoszących się do czasu zgłoszenia się tego oskarżonego w ww. Oddziale Ratunkowym, a Sąd Orzekający przypisując oskarżonemu M. S. udział w przedmiotowej bójce poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. Również całkowicie niezasadny jest zarzut obrazy art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasadny obiektywizmu wyrażającej się w dopasowywaniu rezultatów przeprowadzonego postępowania dowodowego oraz elementów ustalonego stanu faktycznego do z góry przyjętego przez Sąd założenia o winie A. Z., z tej to racji, iż z listy osób przyjętych na SOR przy ul. (...) w K. w dniu 21.09.2012 roku nie wynika, by w tym dniu pacjentem był A. Z.. W świetle wyżej omówionych zapisów z monitoringu z tej jednostki w połączeniu z bezpośrednią ich weryfikacją w czasie rozprawy, wynika, iż Sąd Orzekający prawidłowo ustalił, że oskarżony A. Z. w dniu 21.09.2012 roku w godzinach popołudniowych przebywał w poczekalni tego oddziału, a nadto, iż miał na sobie zakrwawioną koszulkę. Poza tym z zeznań Ł. T. wynika, iż w tym dniu udzielał on pomocy medycznej dwóm mężczyznom, którzy posiadali liczne rany klute. Mężczyźni ci mieli charakterystyczne tatuaże kibicowskie, rozbudowane. Pamiętał też, iż jeden z tych mężczyzn oddalił się z izby przyjęć, /k. 406/. Nadto z listy pacjentów SOR wymienionego szpitala wynika, iż w dniu 21.09.2012 roku do tej jednostki o godzinie 16.11 został przyjęty M. S., a o godzinie 16.14 M. Z. (który jest bratem A. Z.), /k. 273/. Powyższe fakty, poddanie ocenie z punktu widzenia zasad logiki rozumowania, prowadzą do wniosku, iż skoro w rzeczywistości A. Z. oczekiwał w poczekalni SOR mając dodatkowo zakrwawioną koszulkę, to właśnie on, a nie jego brat zgłosił się do lekarza po pomoc medyczną, natomiast chcąc już na tym etapie ukryć swą tożsamość, skorzystał z pomocy brata, który podał swoje dane. Niewiarygodny jest bowiem taki zbieg okoliczności, by obydwaj bracia Z. zostali w tym samym dniu i w tym samym czasie poturbowani w taki sam sposób, tj. by posiadali rany klute i na dodatek, by M. Z. zgłosił się do ww. jednostki akurat w tym samym czasie co M. S.. Ta okoliczność tym bardziej prowadzi do wniosku, iż A. Z. był uczestnikiem wymienionej bójki, co od początku starał się ukryć. Gdyby bowiem było inaczej, to nie miałby on żadnego powodu, by zatajać swoje dane osobowe, przy zgłoszeniu do jednostki SOR. Tak więc z faktów tych płynie wniosek, iż mimo, że w liście pacjentów SOR przy ul. (...) w dniu 21.09.2012 roku nie figuruje nazwisko A. Z., a jego brata M. Z., to Sąd Orzekający wyprowadził prawidłowe wnioski, iż w rzeczywistości to A. Z. zgłosił się do wymienionej jednostki po pomoc medyczną.

Odnosząc się do zarzutu jakoby Sąd Orzekający nie wyjaśnił, dlaczego to przyjął, że w czasie czynu przypisanego oskarżonemu A. Z. oskarżony ten posługiwał się niebezpiecznym narzędziem, a swoje w tym przedmiocie ustalenia dopasował do rezultatów przeprowadzonego postępowania dowodowego i z góry przyjętego przekonania o winie A. Z., Sąd Odwoławczy nie dopatrył się takiej obrazy art. 424 § 1 pkt. 1 – 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., jak to wywiódł obrońca. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd dokonując ustaleń odnośnie tego, iż przedmiot jakiego w czasie przedmiotowej bójki używał A. Z. z uwagi na kształt, wymiar, a także tępą powierzchnię, wskazywał na to, iż jego użycie groziło bezpośrednim spowodowaniem śmierci lub ciężkiego uszkodzeniu ciała. Wygląd tego przedmiotu został zobrazowany na zapisie z monitoringu znajdującego się wewnątrz klatki schodowej, w której stali oskarżeni Z. B., S. T. i dwóch nieznanymi mężczyzn, /k. 245/. Z kolei z zapisów monitoringu rejestrującego sytuację przed blokiem przy ul. (...) w K. wynika, iż w na dalszym etapie bójki oskarżony A. Z. trzyma właśnie tę pałkę i jej aktywnie używa, /k. 230/.

W świetle tych faktów rozumowanie Sądu Orzekającego, iż ten oskarżony w czasie bójki posługiwał się pałką, która kształtem i materiałem przypominała drewniany kij baseballowy, a z uwagi na swój kształt, wymiar i tępą powierzchnię jej zwyczajne użycie groziło bezpośrednim niebezpieczeństwem spowodowania śmierci lub ciężkiego uszkodzenia ciała, a skutki takie zależały bowiem wyłącznie od siły użycia tego narzędzia, jest prawidłowe, w pełni podlegające ochronie z punktu widzenia zasad określonych art. 7 k.p.k. Natomiast stanowisko Skarżącego w tej kwestii stanowi jedynie polemikę z ustaleniami Sądu. Skarżący w żaden przekonujący sposób nie wykazał na czym w odniesieniu do tego ustalenia faktycznego miałyby polegać nieracjonalność tego stanowiska Sądu Orzekającego, czy też sprzeczność z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

W końcu w świetle zebranego materiału dowodowego prawidłowo ustalonego i ocenionego przez Sąd I Instancji, nie znajduje oparcia zarzut, jakoby Sąd ten dopuścił się obrazy art. 25 § 1 k.k. poprzez jego nie zastosowanie i nie rozważenie, iż oskarżeni M. S. i A. Z. działali w ramach obrony koniecznej. Z zapisów zarejestrowanych przez kamery znajdujące się na zewnątrz bloku przy ul. (...) wynika, iż pomiędzy oskarżonymi oraz dwoma nieustalonymi mężczyznami doszło do bójki, /k. 71, 74, 229/. Fakt ten znajduje oparcie w zeznaniach K. W., która słuchana pierwotnie twierdziła, iż mężczyźni, którzy wyszli z klatki i mężczyźni, którzy stali przed klatką zaczęli się szarpać, tyle tylko, że nie wie wiedziała, w którym momencie i który z tych mężczyzn zaczął się bić. Nadto to mężczyźni stojący przed klatką tuż przed rozpoczęciem bójki, (a jak wskazuje na to prawidłowo oceniony materiał dowodowy byli to właśnie oskarżeni M. S. i A. Z.) krzyczeli przez szybę zamkniętych wówczas drzwi wejściowych do mężczyzn znajdujących się wewnątrz tej klatki, by ci ostatni wyszli jak są tacy cwani, /k. 53/. Faktem jest, iż w trakcie zdarzenia M. S. został powalony na ziemię, a następnie atakowany przez trzech mężczyzn, w tym oskarżonego Z. B. siekierą. Był to jednak etap bójki - która jak wiadomo jest zdarzeniem dynamicznym – będący wynikiem przewagi liczebnej osób, które wyszły z klatki schodowej, w stosunku do oskarżonych M. S. i A. Z., którzy tę bójce zainicjowali. Natomiast do czasu tego powalenia M. S. był aktywnym jej uczestnikiem. Z dalszych zeznań K. W. wynika, iż A. Z. i S. T. wzajemnie się szarpali i wyglądało to tak jakby wrywali sobie z rąk jakich przedmiot, /k. 54/. Z kolei z zapisu zarejestrowanego przez kamery zewnętrzne ulokowane na budynku nr (...) przy ul. (...) wynika, iż na dalszym etapie zdarzenia A. Z. trzyma w rękach tę pałkę, którą wcześniej dzierżył S. T. i tej pałki aktywnie używa w stosunku do innego uczestnika bójki, /k. 230/.

Także nie zasadny jest zarzut obrazy art. 199 k.p.k. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, fakt udziału w bójce M. S. i A. Z. Sąd Orzekający ustalił na podstawie zapisów z monitoringu, protokołu oględzin, zdjęć sygnalizacyjnych, a także częściowo oparł się na zeznaniach świadków K. W. i P. G.. Poza tym ustalenia, iż wszyscy oskarżeni brali udział w tej bójce Sąd oparł także częściowo na wyjaśnieniach oskarżonych S. T. i Z. B.. W oparciu o zeznania świadka Ł. T. Sąd dokonał ustaleń, takich iż oskarżeni M. S. i A. Z. około godziny 16.00 krytycznego dnia stawili się w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym przy ul. (...), gdzie też zostali opatrzeni właśnie przez Ł. T.. Także zeznania tego świadka posłużyły do czynienia ustaleń, iż przed przybyciem policji A. Z. wraz z bratem M. oddalił się z ww. oddziału szpitalnego, a pozostał tam tylko M. S., który właśnie w tym miejscu został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji. Natomiast żadnych ustaleń Sąd nie czynił w oparciu o zeznania wymienionego świadka odnoszące się do depozycji osób, które świadek ten opatrywał, co do okoliczności powstania u nich obrażeń wymagających zaopatrzenia medycznego. W świetle powyższych faktów również i też zarzut poniesiony przez obrońcę oskarżonych M. S. i A. Z. nie jest zasadny.

Także nie zasadny jest zarzut wymierzenia przez Sąd Orzekający kar rażąco surowych, sformułowany przez obrońcę oskarżonego S. T., oskarżonego Z. B., a z racji kierunku zaskarżenia tego wyroku przez obrońcę oskarżonych M. S. i A. Z., także przez obrońcę i tych oskarżonych. Sąd Orzekający przypisał oskarżonym popełnienie przestępstwa w warunkach określonych art. 57 a § 1 k.k. Zgodnie z art. 69 § 4 k.k. wobec sprawcy występku o charakterze chuligańskim sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż wymierzone kary są adekwatne do stopnia winy i stopnia zawinienia. W stosunku do żadnego z oskarżonych nie ujawniły się żadne szczególne okoliczności, które uzasadniałyby skorzystanie przez Sąd z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Swoje stanowisko odnośnie wymiaru kar poszczególnym oskarżonym Sąd należycie uzasadnił, a ocena okoliczności wpływających na ich wymiar, jak i brak przesłanek do warunkowego zawieszenia ich wykonania, dokonana przez Sąd I instancji, w pełni podlega ochronie z

punktu widzenia art. 7 k.p.k. Okoliczności podnoszone przez obrońcę oskarżonego S. T., a to pogorszenie się stanu zdrowia siostry tego oskarżonego, jak przyznał sam Skarżący, pojawiły się dopiero po wydaniu zaskarżonego wyroku. Również te okoliczności osobiste dotyczące S. T., na które powoływał się obrońca podczas rozprawy odwoławczej, a to fakt podjęcia przez oskarżonego zatrudnienia, czy też konieczność sprawowania opieki nad matką, jak i dokument przedłożony przez oskarżonego Z. B., dokumentujący podjęcie przez niego nauki także pojawiły się już po wydaniu wyroku. Te wszystkie fakty w żaden sposób nie podważają trafności decyzji Sądu Orzekającego w przedmiocie wymiaru kar, a mogą być poddane analizie na etapie wykonania tych kar.

W rozpatrywanej sprawie także nie wystąpiły bezwzględne przyczyny odwoławcze.

Co za tym idzie Sąd Odwoławczy nie dopatrył się uchybień Sądu Orzekającego na które to wskazywali Skarżący i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

SSO Jadwiga Żmudzka SSO Urszula Gubernat SSR /del/Agnieszka Anioł

(...)

1. (...),

2. (...)

3. (...)

(...)